

Гаррі Поттер і Смертельні реліквії. Кн 7

КУПИТИ

Гаррі вже давно забув, що таке дитинство, безпека й радість. Чарівний світ, який він так полюбив, перетворився на темряву й смерть, яка чатує на кожному кроці. Шалені ігри у квідич, магичні уроки, мудрі наставники, веселощі з друзями залишилися позаду. Залишилися лише боротьба, пророцтво й неминуча доля. А ще самотність, яка вгризається у Гаррі все більше — здається, у цьому світі вже не лишилося сил, щоб протистояти могутньому злу, і навіть ті, хто вважався чистим добром, мають темні секрети. Проте Поттер вірний своїй меті, попри сум і біль, що заповнили його серце. Кожна нова розгадка й перемога неминуче ведуть до останньої битви. Невідомо, чи вдасться її виграти, і яку ціну доведеться заплатити, щоб не дати злу взяти верх. Про книгу «Гаррі Поттер і Смертельні реліквії»

Подорож у пошуках горокраксів, що залишилися, приводять Гаррі, Рона та Герміону у небезпечні місця. Ще й смертежери постійно наступують їм на п'яти, намагаючись впіймати втікачів і отримати за них нагороду й вдячність Темного Лорда. Проте, крім зовнішніх складнощів, на героїв чекають і внутрішні демони та непорозуміння всередині команди. Їм доведеться докласти усіх зусиль, щоб не дати негараздам і похмурих думкам вплинути на їхню дружбу.

«Гаррі Поттер і Смертельні реліквії» є завершальним романом знаменитої фентезійної серії Джоан Ролінг. Авторка продовжує занурюватися у темні тони, відображаючи реальність і передвоєнний настрій. Оповідь чергує екшн-сцени з високими ставками та тихі емоційні моменти, в яких герої досліджують минуле, свої думки та емоції. У цій книзі всі нитки з підказками сплітаються в цілісну картину, розкриваючи важливість багатьох речей. Ролінг влітає артурівські, християнські та класичні міфічні елементи, додаючи останніх штрихів своєму всесвіту.

Книга закріплює тему любові, яка стає найбільшим джерелом сили для тих, хто стоїть на стороні добра. Також велика увага приділяється стійкості й вірності своїм принципам, навіть у найтемніші часи, навіть, якщо доводиться йти на найвищі жертви. Авторка підкреслює — вибір, який роблять люди, навіть незначний, розкриває те, ким вони є насправді, і формує світ навколо них. Дитяча історія перетворюється на дорослу, де герої стикаються із втратами, горем, болем, розмірковують про смерть й відвагу, приймають жертвні й мудрі рішення. Книга зацікавить читачів, хто хоче дізнатися, чим завершилися пригоди хлопчика, який вижив, і тих, хто любить підліткові магичні історії із глибоким розвитком персонажів, символізмом, міфологією та

важливими темами.

Розділ перший

Сходження Темного Лорда

Два чоловіки з'явилися нізвідки у вузькому, залитому місячним сяйвом провулку, розділені всього кількома кроками. На якусь мить вони завмерли, навзаєм цілячись у груди чарівними паличками, а тоді впізнали один одного, сховали палички під плащі і стрімко подалися в одному напрямку.

— Новини? — запитав вищий на зріст.

— Якнайкращі, — відповів Северус Снейп.

Зліва дорогу обмежували низькі зарості дикої ожини, а справа — високий, охайно підстрижений живопліт. Довгі, до кісточок, плащі чоловіків лопотіли від швидкої ходи.

— Думав, що спізнюся, — сказав Якслі, грубувате обличчя якого то виринали в місячному світлі, то ховалося в тіні гілляччя. — Вийшло складніше, ніж я сподівався. Та, думаю, він буде задоволений. Бачу, і ти впевнений, що зустріч вдасться.

Снейп кивнув, не розвиваючи думки. Вони завернули праворуч у широку під'їзду алею. Високий живопліт завернув разом з ними аж за масивні ковані ворота, що перегородили чоловікам дорогу. Не сповільнюючи ходи, вони мовчки підняли ліві руки, немовби когось вітаючи, і пройшли крізь ворота, наче ті були виковані з диму, а не з заліза.

Тисовий живопліт приглушував кроки. Щось зашелестіло праворуч: Якслі знову вихопив чарівну паличку, націливши її над головою супутника, проте це був звичайний білий павич, що велично походжав згори на живоплоті.

— Луціус любить розкіш. Павичі... — Якслі пирхнув і сховав паличку під плащ.

З темряви наприкінці алеї проявився пишний будинок.

На першому поверсі крізь ромбовидні шибки вікон мерехтіло світло. Десь у глибині темного саду за живоплотом жебонів фонтан. Коли Снейп і Якслі подалися до дверей, у них під ногами захрускотів гравій.

Пропускаючи новоприбулих, двері відчинилися, хоч коло них начебто нікого й не було.

Передпокій був великий, тьмяний, пишно оздоблений, з чудовим килимом майже на всю кам'яну долівку. Білолиці персонажі портретів на стінах проводжали очима Снейпа і Якслі, коли ті їх проминали. Біля важких дерев'яних дверей, що вели в іншу кімнату, чоловіки зупинилися, часточку секунди мовби вагаючись, а тоді Снейп натис на бронзову клямку.

Вітальня була повна людей, що мовчки сиділи за довгим, вишукано оздобленим столом. Решту меблів було абияк відсунуто під стіни. Освітлював кімнату вогонь, що готів у чудовому мармуровому каміні, увінчаному позолоченим дзеркалом. Снейп і Якслі на мить затрималися на порозі.

Коли очі звикли до слабкого світла, їм відкрилося химерне видовище: людина, явно непритомна, висіла догори ногами над столом і поволі оберталася, наче на невидимій мотузці, відбиваючись у дзеркалі і в гладенькій полірованій поверхні столу. На цю дивну людину ніхто й не дивився, крім блідого юнака, що сидів майже під нею. Здавалося, ніби його щось примушує щохвилини позирати вгору.

— Якслі. Снейп, — пролунав високий чіткий голос з чільного місця. — Ви ледь не спізналися.

Той, хто це сказав, сидів прямо перед каміном, тож новоприбулі спершу бачили тільки його силует. Та наблизившись, розрізнили в напівтемряві його безволосе, схоже на зміїне, лице зі щілинами ніздрів і з палаючими червоними очима, які вражали вертикальними зіницями. Він був такий блідий, що аж мовби випромінював перламутрове сяйво.

— Северусе, сюди, — розпорядився Волдеморт, вказуючи на стілець праворуч од себе. — Якслі — біля Дологова.

Прибулі сіли на вказані місця. Більшість очей за столом були прикуті до Снейпа, і саме до нього першого звернувся Волдеморт.

— Отже?

— Володарю, Орден Фенікса планує забрати Гаррі Поттера з його безпечної схованки в суботу, як смеркне.

Це повідомлення явно зацікавило присутніх: дехто заціпенів, хтось засовався на місці, й усі погляди були прикуті до Снейпа з Волдемортом.

— У суботу... як смеркне, — повторив Волдеморт. Він так пильно вп'явся своїми червоними очима в чорні Снейпові, що дехто з присутніх не витримав і відвернувся, побоюючись, що їх самих спопелить цей лютий погляд. Однак Снейп спокійно дивився Волдемортові у вічі, і за якийсь час

Волдемортове безгубе лице скривилося в подобі посмішки.

— Добре. Дуже добре. І вся ця інформація йде...

— З джерела, про яке ми говорили, — додав Снейп.

— Володарю... — Якслі нахилився над довжелезним столом, щоб краще бачити Волдеморта і Снейпа.

Усі обличчя повернулися до нього.

— Володарю, я чув інше.

Якслі зробив паузу, та Волдеморт мовчав, тож він повів далі:

— Доліш, аврор, натякнув, що Поттера заберуть аж тридцятого, напередодні його сімнадцятиліття.

Снейп заусміхався.

— Моє джерело повідомило, що в них є плани заплутати сліди; це, мабуть, той випадок. Немає сумніву, що на Доліша накладено закляття "Конфундус". І не вперше, бо відомо, що він до нього сприйнятливий.

— Запевняю вас, володарю, що Доліш говорив цілком упевнено, — не погодився Якслі.

— Звичайно, упевнено, бо був конфундований, — наполог Снейп. — Я запевняю тебе. Якслі, що бюро аврорів більше не братиме участі в охороні Гаррі Поттера. В Ордені переко-нані, що наші люди проникли в міністерство.

— Хоч у чомусь Орден не помилився, — хрипко захихотив присадкуватий чоловік неподалік од Якслі: дехто за столом також реготнув.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ